

Jessicas råd till dig som tror att du är synsk

Det är viktigt att du pratar om det du känner och tror, att säga det högt. Om du får en känsla av att en kille kommer att vara på bussen när du och din kompis ska kliva på, så säg det högt. Ta inte tillbaka det med ett: «Jag skojade bara», utan stå för det. Om killen verkligen är där så kommer du att få en sådan energikick och det öppnar upp ditt sinne ännu mer. Du har litat på din intuition.

ORD!

noga med att odla gåvan ordentligt och hon säger att det finns någon slags spärr som än så länge hindrar henne från att se alltför hemska saker.

– Jag tror inte att jag är redo att se väldigt otäcka saker. Jag ber bara om att få se sådant som jag vet att jag klarar av att se. Jag vet att en del synska människor kan be om att få se hela händelseförlopp vid till exempel olyckor eller mord, men jag gör inte det.

Under hela intervjun har jag gång på gång känt

«Jag fick tydliga förnimmelser. Jag kände närvaron av mördaren och det var skrämmande.»

håren resa sig i nacken. Inte för att jag tycker att det är otäckt. Men det hon berättar ligger så långt från min egen verklighet och det går inte att komma ifrån att människor med sådana här förmågor är otroligt fascinerande. Men blir hon själv rädd någon gång?

– När vi spelade in det sista avsnittet var jag lite rädd. Det gick väldigt bra och jag fick tydliga förnimmelser. Jag kände närvaron av mördaren och det var skrämmande. Jag hade svårt att åka hem efter att vi var klara med inspelningen. Jag såg vad som hände personen som mördades, jag kände hennes rädsla.

– Det tog två dagar innan jag kunde släppa det. Inte på det sättet att jag kände att mördaren fortfarande var närvarande, det var mer psykiskt påfrestande. Fallet väckte starka känslor hos mig.

Under sin uppväxt blev Jessica hela tiden uppmuntrad av sin mamma att ta vara på sin gåva.

– Jag tror att alla människor har den här förmågan mer eller mindre. Men många förtränger den. När man är liten vill man ju inte vara annorlunda, då är det lättare att bara förtränga det istället. Man vill inte vara konstig. Många föräldrar förklarar bort sådant där med att «Du drömmer bara!». Min mamma har bejakat mig och jag har blivit stark i min gåva.

Jessica suckar och lägger händerna runt knäna. Fötterna vilar mot bordskanten och hon vickar lite

på stolen.

– En del kanske tyckte att jag var konstig när jag var liten. Jag var väldigt mogen som fjortonåring och det fanns en del killar som inte kunde acceptera det. De mobbade mig och jag visste inte riktigt hur jag skulle hantera det. Jag visste inte om jag skulle skratta eller gråta.

Jessica tittar allvarligt på mig och plockar lite med händerna i knät. Hon säger att det är viktigt att förstå att man måste bli trygg i sig själv innan man kan använda sig av sin gåva fullt ut.

– Det kan vara svårt att bära på gåvan i puberteten när man naturligt inte är riktigt i balans eftersom så mycket förändras inom en.

Men även om man själv känner till sina egna gränser och förmågor så kan vem som helst tvivla ibland, till och med Jessica.

– Jag kan bli osäker. När jag tänker för mycket så minskar min intuition. Då blockerar jag mig. Då kan jag ibland sväva ut och då blir jag osäker på om det jag säger verkligen är sant eller om det är påhittat bara för att jag så gärna vill hjälpa. Det är viktigt att vara i kontakt med sin själ och sitt inre.

Att vara ung och få förnimmelser när man håller i en väns Filofax, en främmande människas hand eller sin mammas vigselring är inte alltid så lätt. Att vara annorlunda fast man känner sig helt normal kan vara svårt. Men Jessica är trygg med sin gåva.

– För mig är det så naturligt att ha den här förmågan. Det är som att ha fötter. Och det är ju inte förrän någon påpekar «Men kolla dina fötter! Vad konstiga fötter!», som jag reagerar. ★

Miss inte!!

I nästa nummer testar vi Jessicas förmåga att få förnimmelser. Fyra FRIDA-läsare träffar henne och får uppleva oanade saker...